

Datum vyzvednutí : 17/02/2025

Zveřejněné ID	: T-529/24
Číslo písemnosti	: 16
Číslo zápisu do rejstříku	: 1228942
Datum podání	: 05/02/2025
Datum zápisu do rejstříku	: 07/02/2025
Typ písemnosti	: Žalobní odpověď

Referenční číslo podání uskutečněného prostřednictvím aplikace e-Curia	: Písemnost DT219594
Číslo souboru	: 1
Autor podání	: Toliušis Simonas (R272363) Parlement

Právní služba

SJ-0668/24
D(2025)3595

K RUKÁM PŘEDSEDY A ČLENŮ TRIBUNÁLU EVROPSKÉ UNIE

ŽALOBNÍ ODPOVĚĎ,

kteřou podává v souladu s čl. 81 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu

EVROPSKÝ PARLAMENT,

který zastupují paní Marta WINDISCH, vedoucí oddělení právní služby, paní Olga HRSTKOVÁ ŠOLCOVÁ a pan Simonas TOLIUŠIS, členové právní služby, jednající jako zmocněnci, kteří souhlasí s doručováním prostřednictvím aplikace e-Curia nebo v případě potřeby na tuto adresu: Parlement européen, Service juridique, ADENAUER 13T013, L-2929 Luxembourg,

ve věci – T-529/24

Kverulant.org o. p. s.

v.

Evropský parlament,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě čl. 263 druhého pododstavce Smlouvy o fungování Evropské unie na zrušení rozhodnutí Parlamentu ze dne 14. srpna 2024, referenční číslo 2023-0337C, týkajícího se žádosti o přístup k dokumentům ve vztahu k příspěvkům určitých poslanců.

Obsah

I.	ÚVOD.....	3
II.	PRÁVNÍ RÁMEC	3
III.	SKUTKOVÉ OKOLNOSTI A ŘÍZENÍ V PROJEDNÁVANÉ VĚCI	4
IV.	PRÁVNÍ HLEDISKO.....	4
A.	K přípustnosti	4
B.	K věcnému hledisku	5
1.	První žalobní důvod, který vychází z údajného porušení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 a čl. 9 odst. 1 nařízení č. 2018/1725.....	5
2.	Druhý žalobní důvod vycházející z údajné absence řádného odůvodnění porušení soukromí a ochrany osobních údajů	10
V.	K NÁKLADŮM ŘÍZENÍ	12
VI.	ZÁVĚRY	13

I. ÚVOD

1. Projednávaná žaloba byla Parlamentu oznámena dopisem kanceláře ze dne 18. listopadu 2024, který Parlament obdržel dne 27. listopadu 2024 a v němž byl vyzván, aby v souladu s čl. 81 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu do dvou měsíců od doručení dopisu podal žalobní odpověď.
2. Ve své žalobě žalobce navrhuje, aby Tribunál:
 - zrušil rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 14. srpna 2024 ohledně žádosti o přístup k dokumentům, referenční číslo 2023-0337C,
 - vrátil žádost žalobce Evropskému parlamentu k novému projednání, případně vydal pokyn, jak k jejímu věcně správnému a s právem EU souladnému vyřízení přistoupit,
 - uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.
3. V této žalobní odpovědi Parlament navrhuje, aby Tribunál:
 - zamítl uvedenou žalobu jako částečně nepřipustnou a v každém případě neopodstatněnou,
 - uložil žalobci náhradu všech nákladů v rámci tohoto řízení.

II. PRÁVNÍ RÁMEC

4. Čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 stanoví:
„Výjimky
1. Orgány odepřou přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:
[...]
b) soukromí a osobnosti jednotlivce, zejména podle právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů.“
5. Čl. 9 odst. 1 nařízení č. 2018/1725 stanoví:
„Předávání osobních údajů jiným příjemcům usazeným v Unii, než jsou orgány a subjekty Unie
1. Aniž jsou dotčeny články 4, 5, 6 a 10, lze osobní údaje předávat jiným příjemcům usazeným v Unii, než jsou orgány a subjekty Unie, pouze pokud:
a) příjemce shledá, že údaje jsou nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je příjemce pověřen, nebo
b) příjemce shledá, že předání údajů je nezbytné pro konkrétní účel ve veřejném zájmu, a správce v případě, že je důvod se domnívat, že mohou být poškozeny oprávněné zájmy subjektu údajů, shledá poté, co prokazatelně zváží různé protichůdné zájmy, že je přiměřené tyto osobní údaje pro tento konkrétní účel předat.“

III. SKUTKOVÉ OKOLNOSTI A ŘÍZENÍ V PROJEDNÁVANÉ VĚCI

6. Žalobce zaslal Parlamentu e-mailem ze dne 8. dubna 2024 (**příloha A.6**) žádost o přístup k dokumentům podle nařízení č. 1049/2001¹ (dále jen „původní žádost“), která se týkala různých kategorií dokumentů.
7. Žádost byla zaregistrována pod referenčním číslem 2023-0337 a její doručení bylo potvrzeno e-mailem ze dne 8. dubna 2024. Dne 29. dubna 2024 Parlament žalobce informoval, že lhůta pro odpověď byla prodloužena o 15 pracovních dnů.
8. Poté, co byly identifikovány dokumenty, jichž se žádost týkala, a byly rozděleny do tří skupin, Parlament poskytl částečný přístup k dokumentům první skupiny (A), zcela zamítl přístup k dokumentům druhé skupiny (B) a poskytl odkazy na dokumenty třetí skupiny (C), které jsou již k dispozici na internetu. Rozhodnutí (**příloha B.1**) bylo žalobci sděleno doporučeným dopisem ze dne 21. června 2024, ref. č. D 305239, který adresát převzal dne 26. června 2024.
9. Dopisem ze dne 8. července 2024 (**příloha A.5**), který Parlament obdržel dne 9. července 2024, žalobce podal potvrzující žádost podle čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 (dále jen „potvrzující žádost“). Potvrzující žádost se týkala pouze bodů 1 a 2 a bodů 8 až 12 původní žádosti.
10. Potvrzující žádost byla zaregistrována pod referenčním číslem 2023-0337C a její doručení bylo žalobci zasláno dne 9. července 2024. Dne 29. července 2024 Parlament žalobci sdělil, že lhůta pro odpověď byla prodloužena o 15 pracovních dnů.
11. Dopisem ze dne 14. srpna 2024, ref. č. D 306137, (**příloha A.1**), který byl žalobci zaslán doporučeně dne 15. srpna 2024, Parlament potvrdil původní rozhodnutí poskytnout částečný přístup k dokumentům skupiny A a zcela zamítnout přístup k dokumentům skupiny B.
12. V žalobě podané podle článku 263 SFEU žalobce napadá rozhodnutí Parlamentu ze dne 14. srpna 2024, ref. č. D 306137.

IV. PRÁVNÍ HLEDISKO

A. K přípustnosti

13. Ve svém návrhovém žádání žalobce Tribunálu navrhuje, aby mimo jiné „žalobcovu žádost vrátil Evropskému orgánu k novému projednání, případně jej zavázal svými pokyny, jak k jejímu věcně správnému a s právem EU souladnému vyřízení přistoupit“.
14. V tomto ohledu Parlament uvádí, že žalobce navrhuje, aby Tribunál Parlamentu uložil povinnost.
15. Z článku 264 SFEU však vyplývá, že soudce Unie není oprávněný, aby v rámci pravomoci prohlásit určitý akt za neplatný, kterou má podle článku 263 SFEU, ukládal orgánům Unie povinnosti. Podle článku 264 SFEU může Tribunál pouze prohlásit napadený akt za neplatný. Příslušný orgán musí podle článku 266 SFEU přijmout

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úřední věstník L 145 ze dne 31. 05. 2001, str. 43 - 48).

opatření vyplývající z případného rozsudku, kterým je akt prohlášen za neplatný². Judikatura nepřipouští právo jednotlivců navrhopvat Tribunálu, aby orgánům Unie nařizoval, aby něco udělaly či neudělaly³. Toto omezení přezkumu legality se použije ve všech oblastech sporů, k jejichž rozhodnutí je Tribunál příslušný⁴, tudíž rovněž v oblasti přístupu k dokumentům orgánů EU.

16. Je tedy třeba zamítnout žádosti žalobce ohledně uložení povinností Parlamentu jako nepřipustné.

B. K věcnému hledisku

17. Na podporu své žaloby na neplatnost žalobce uvádí dva žalobní důvody, z nichž první vychází z údajného porušení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 a čl. 9 odst. 1 nařízení č. 2018/1725 a druhý z údajné absence řádného odůvodnění porušení soukromí a ochrany osobních údajů, čímž měl být porušen čl. 7 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 a článek 41 Listiny základních práv Evropské unie.

18. Parlament se v další části vyjádří k oběma žalobním důvodům.

1. První žalobní důvod, který vychází z údajného porušení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 a čl. 9 odst. 1 nařízení č. 2018/1725

19. Tento žalobní důvod se zakládá na čtyřech argumentech žalobce. První argument **(a)** představuje tvrzení, že dokumenty, které žalobce požaduje, neobsahují osobní údaje (bod 12 žaloby). Druhý argument **(b)** představuje tvrzení, že Parlament neprovedl řádně „test přiměřenosti“ (bod 14 žaloby), protože nevzal v úvahu zájem, který uvedl žalobce pro dosažení souladu s čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení č. 2018/1725 a odůvodnění předání požadovaných osobních údajů. Žalobce uvedl jako zájem mimo jiné svou úlohu „společenského hlídacího psa“ (bod 14 žaloby), nedostatečnou transparentnost agregovaných dat, nutnost individuální odpovědnosti veřejných činitelů, vyloučení kontroly nad neefektivitou a plýtváním (body 15, 17 a 18 žaloby), nemožnost dosáhnout sledovaného cíle bez osobních údajů, význam veřejné kontroly pro demokratickou odpovědnost, veřejnou povahu veřejných prostředků a dostatečné objasnění, které umožňuje vyvážit zájmy (bod 15 žaloby). Třetí argument **(c)** se vztahuje k rozdílnému znění ustanovení článku 8 nařízení č. 45/2001 a článku 9 nařízení č. 2018/1725, přičemž uvádí, že judikatura vychází ze znění nařízení č. 45/2001 (bod 15 žaloby). Ve čtvrtém argumentu **(d)** žalobce kriticky uvádí, že Parlament vůbec nezvažoval, případně nedostatečně zvažoval, jak vyvážit oba protichůdné zájmy (bod 16 žaloby).

20. Parlament hodlá v žalobní odpovědi po úvodním vyjádření postupovat stejným způsobem.

21. Úvodem Parlament poznamenává, že žaloba se zdá být založena na myšlence přednosti cíle, kterým je transparentnost, před právem na ochranu osobních údajů. Tento názor Parlament nesdílí a uvádí, že judikatura nepřipouští žádnou takovou automatickou přednost⁵. Zákonodárce již vyvážil oba zájmy, kterými je na jedné straně ochrana práva na přístup k dokumentům podle čl. 15 odst. 3 SFEU a na druhé straně ochrana osobních

² Rozsudek ze dne 22. června 2022 ve věci T-479/21, *Haswani / Rada*, EU:T:2022:383, bod 47 a citovaná judikatura.

³ Viz obdobně rozsudek ze dne 11. června 2015 ve věci T-496/13, *McCullough / Cedefop*, EU:T:2015:374, bod 22 a citovaná judikatura.

⁴ Rozsudek ze dne 15. června 2017 ve věci T-302/16, *Bay / Rada*, EU:T:2017:390, bod 45.

⁵ Rozsudek ze dne 16. července 2015 ve věci C-615/13 P, *ClientEarth / EFSA*, EU:C:2015:489, bod 51 a citovaná judikatura.

údajů podle článku 16 SFEU, a to tím, že přijal dvě samostatná nařízení, která mají stejnou právní hodnotu a jejichž plnou použitelnost je třeba zajistit⁶. Ochrana osobních údajů je uznána jako zájem chráněný povinnou výjimkou z pravidla transparentnosti stanovenou v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 ve spojení s článkem 9 nařízení č. 2018/1725⁷. Dle článku 9 odst. 1 písm. b) nařízení č. 2018/1725 je v zásadě orgán povinen odmítnout žádost o předání těchto údajů, kromě případů, kdy by žadatel mohl prokázat jednak, že předání osobních údajů je nezbytné pro konkrétní účel ve veřejném zájmu, a jednak, že není důvod domnívat se, že toto předání by mohlo poškodit oprávněné zájmy subjektu údajů.

a) Osobní povaha údajů

22. Parlament namítá nepřípustnost argumentu žalobce, který vychází z toho, že požadované dokumenty neobsahují osobní údaje, a to v podstatě z důvodu nesouladu s čl. 76 písm. d) jednacího řádu Tribunálu, protože argument neuvádí souvisle a srozumitelně hlavní skutkové a právní okolnosti, z nichž vychází.
23. Z článku 21 statutu Soudního dvora Evropské unie, použitelného na Tribunál na základě článku 53 téhož statutu, a z čl. 76 písm. d) jednacího řádu Tribunálu vyplývá, že návrh na zahájení řízení musí obsahovat předmět sporu, žalobní důvody a dovolávané argumenty, jakož i stručné shrnutí žalobních důvodů, a že tyto prvky musí být dostatečně jasné a přesné, aby žalovaný mohl připravit svou obhajobu a aby Tribunál mohl rozhodnout o žalobě. Hlavní skutkové a právní okolnosti, z nichž žaloba vychází, musí tedy souvisle a srozumitelně vyplývat ze samotné žaloby a její závěry musí být formulovány jednoznačně, aby se předešlo tomu, že soudce Unie rozhodne *ultra petita* nebo o některém žalobním důvodu nerozhodne. Žaloba proto musí výslovně uvádět, v čem spočívá žalobní důvod, ze kterého vychází, takže jeho pouhé abstraktní uvedení neodpovídá požadavkům, které stanoví jednací řád. Obdobné požadavky platí i pro výtky uváděné na podporu žalobního důvodu⁸.
24. Z judikatury vyplývá, že žalobce je povinen na podporu každého z žalobních důvodů, které uplatňuje, dostatečně jasně a souvisle uvést argumentaci, přičemž Tribunál nemůže být kvůli nestrukturovanosti žaloby nebo nedůslednosti být nucen přeformulovat na základě různých skutečností vytržených z kontextu žaloby tento žalobní důvod a riskovat tak, že tomuto žalobnímu důvodu přisoudí význam, který žalobce neměl na mysli. Jiné rozhodnutí by bylo v rozporu jak s řádným výkonem spravedlnosti, tak s dispoziční zásadou a právem žalovaného na obhajobu⁹.
25. V projednávané věci je třeba konstatovat, že žaloba je nejasná, pokud jde o popis prvního žalobního důvodu v bodu 12 žaloby.
26. Žalobce v tomto bodu uvádí: „*První žalobní důvod (viz níže v bodě IV. pod písm. A) vychází z porušení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 ve spojení s čl. 9 odst. 1 nařízení 2018/1725, když požadované dokumenty neobsahují osobní údaje a přitom byla nezbytnost jejich předání žalobcem konkrétně vysvětlena s tím, že i pokud by mohly být tímto předáním zájmy subjektů údajů poškozeny, je přiměřené – po zvážení*

⁶ Rozsudek ze dne 29. června 2010 ve věci C-28/08 P, *Komise / Bavarian Lager*, EU:C:2010:378, bod 56.

⁷ Viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek *Bavarian Lager*, bod 57.

⁸ Usnesení ze dne 9. února 2023, *Aziz v. Komise*, T-266/22, EU:T:2023:81, body 10 až 13 a citovaná judikatura.

⁹ Rozsudek ze dne 12. listopadu 2020 ve věci C-446/19 P, *Stephan Fleig / Evropská služba pro vnější činnost*, EU:C:2020:918, bod 61.

protichůdných zájmů, které navíc Parlament prokazatelně v rozporu se svojí povinností neprovedl – dotčené údaje pro konkrétní účel předat“.

27. Parlament uvádí, že argument spočívající v tom, že požadované dokumenty neobsahují osobní údaje, není podložen žádným vysvětlením ani úvahou. Je v rozporu s ostatními argumenty uvedenými v bodech 14 až 26 žaloby, které předpokládají, že dotčené údaje jsou osobní povahy a vztahuje se na ně nařízení č. 2018/1725. Například údajné nedostatečné ověření nezbytnosti předání podle článku 9 nařízení č. 2018/1725 předpokládá použitelnost tohoto ustanovení a existenci osobních údajů. Rovněž údajné opomenutí vyvážit zájem transparentnosti se zájmy subjektů údajů předpokládá nezbytnost předávat osobní údaje a použitelnost článku 9 nařízení č. 2018/1725. Taktéž všechny argumenty žalobce týkající se zejména individuální odpovědnosti a nezbytnosti osobních údajů pro dosažení uvedených cílů předpokládají existenci osobních údajů. Argument uvedený v bodu 12 žaloby, který vychází z toho, že nejde o osobní údaje, proto zjevně nespĺňuje minimální požadavky stanovené v čl. 76 písm. d) jednacího řádu Tribunálu a musí být odmítnut jako nepřipustný.
28. Podpůrně, pokud by Tribunál nepřijal návrh odmítnout tento argument jako nepřipustný, Parlament navrhuje, aby byl tento argument žalobce odmítnut jako neopodstatněný.
29. Pro připomenutí, podle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2018/1725 se „*osobními údaji*“ rozumí: „*veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě [...] kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například [...] na jeden či více zvláštních prvků [...] ekonomické [...] identity této fyzické osoby*“. V projednávaném případě se jedná o částky vyplacené jednak jako příspěvek na všeobecné výdaje a na cestovní výdaje, jednak na výdaje na reprezentaci jednotlivým českým poslancům jmenovitě uvedeným v žádosti o přístup k dokumentům. Žalobce v bodě 11 žaloby výslovně uvádí, že v jeho potvrzující žádosti mu šlo „*o zpřístupnění konkrétních údajů týkajících se konkrétních pracovních činností jednotlivých poslanců a konkrétního čerpání příspěvků a dalších částek, které byly vyplaceny*“. Zmíněné údaje se tedy týkají identifikovatelných českých poslanců, přičemž judikatura nevyžaduje, aby se všechny informace umožňující subjekt údajů identifikovat musely nacházet v rukách jediné osoby¹⁰.
30. Z uvedeného vyplývá, že dokumenty, které žalobce požaduje, obsahují osobní údaje.

b) Údajné neprovedení „testu přiměřenosti“

31. Za prvé, pokud jde o argument žalobce, že jeho žádost o přístup k dokumentům je součástí jeho poslání „společenského hlídacího psa“, jak je uvedeno v bodu 14 žaloby a podrobně rozvedeno v bodech 6 až 21 potvrzující žádosti, Parlament by rád zdůraznil, že účel vyplývající z tohoto poslání byl v napadeném rozhodnutí řádně zohledněn a je v něm výslovně zmíněn.
32. Nicméně pokud jde o odkazy na české právo (bod 6 potvrzující žádosti v kombinaci s bodem 14 žaloby) a význam poslání „společenského hlídacího psa“, které žalobce řadu let plní, je třeba připomenout, že právo na přístup k dokumentům orgánů Unie má každý občan Unie a každá fyzická osoba s bydlištěm nebo právnická osoba se statutárním sídlem v členském státě. Na rozdíl od vnitrostátního práva některých členských států unijní právo nezná žádnou výsadu tisku nebo aktivistů v oblasti přístupu k dokumentům orgánů EU. Žádosti novinářů nebo aktivistů o přístup k dokumentům musí splňovat

¹⁰ Rozsudek ze dne 7. března 2024, OC / Komise, C-479/22 P, EU:C:2024:215, bod 48 a citovaná judikatura.

stejně podmínky jako žádosti jakéhokoli jiného občana nebo osoby s bydlištěm v EU¹¹. Z toho vyplývá, že posláni, které žalobce přimělo nebo podnítilo k podání žádosti o přístup k dokumentům, je pro posouzení jeho žádosti irelevantní.

33. Za druhé je třeba upozornit zejména na to, že zákonodárce EU uznal zájem na ochraně osobních údajů, když přijal povinnou výjimku z pravidel transparentnosti, tedy čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001. Pokud se žádost týká přístupu k dokumentu, který obsahuje osobní údaje ve smyslu nařízení č. 2018/1725, jsou ustanovení tohoto nařízení plně použitelná¹². Osobní údaje tedy mohou být třetí osobě předány na základě nařízení č. 1049/2001, pouze pokud toto předání na jedné straně splňuje podmínky uvedené v čl. 9 odst. 1 písm. a) nebo b) nařízení č. 2018/1725 a na druhé straně jde o zákonné zpracování, které splňuje požadavky stanovené v článku 5 tohoto nařízení¹³. Tyto podmínky musí být vykládány restriktivně¹⁴.
34. Čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení č. 2018/1725 zcela jasně podmiňuje předávání osobních údajů jiným příjemcům usazeným v Unii, než jsou orgány a subjekty Unie, splněním několika kumulativních podmínek. Žadatel o přístup musí podle tohoto ustanovení i podle ustálené judikatury prokázat, že předání osobních údajů je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu, což znamená prokázat, že předání osobních údajů je nejvhodnějším z opatření, která by mohla být přijata k dosažení cíle sledovaného žadatelem, a že je tomuto cíli přiměřené, což vyžaduje, aby žadatel uvedl výslovné a legitimní odůvodnění¹⁵.
35. V tomto případě však ani původní žádost, ani potvrzující žádost žalobce neobsahují argumentaci či výslovné a konkrétní odůvodnění, které požaduje výše uvedená judikatura a které by uvádělo, proč je předání osobních údajů uvedených v dokumentech, o jejichž zpřístupnění se žádá, nezbytné k uspokojení konkrétního cíle ve veřejném zájmu.
36. Původní žádost uvádí cíl kontroly orgánů Evropské unie a veřejných finančních prostředků¹⁶. Potvrzující žádost zdůrazňuje nutnost příspěví k veřejné diskusi¹⁷ a zájem demokratické společnosti na zveřejňování informací o záležitostech veřejného zájmu¹⁸. I když připustíme, že takové argumenty žalobce by měly být považovány za odůvodnění toho, proč by požadované osobní údaje byly pro veřejnost zajímavé, žádosti neobsahují žádné konkrétní odůvodnění týkající se konkrétních osobních údajů a jmenovitě uvedených poslanců. Pouhé prohlášení, že předání by zajistilo splnění cílů souvisejících s transparentností a úlohou hlídacího psa, nelze považovat za výslovné a konkrétní odůvodnění.
37. Z judikatury vyplývá, že příliš široce a obecně formulované cíle nemohou samy o sobě prokázat nezbytnost předání dotčených osobních údajů¹⁹.
38. Tyto závěry nejsou v rozporu s argumentací uvedenou v žalobě, kde žalobce konkrétněji uvádí nedostatečnou transparentnost, individuální odpovědnost veřejných činitelů,

¹¹ Viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek *Dennekamp*, bod 85.

¹² Výše uvedený rozsudek *ClientEarth*, bod 44 a citovaná judikatura.

¹³ Rozsudek ze dne 6. dubna 2022 ve věci T-506/21, *Saure / Komise*, EU:T:2022:225, bod 22 a citovaná judikatura.

¹⁴ Výše uvedený rozsudek *Dennekamp*, bod 59 a citovaná judikatura.

¹⁵ Výše uvedený rozsudek *Saure*, bod 25 a citovaná judikatura.

¹⁶ Str. 5 první odstavec a str. 6 druhý odstavec původní žádosti.

¹⁷ Bod 8 potvrzující žádosti.

¹⁸ Bod 13 potvrzující žádosti.

¹⁹ Rozsudek ze dne 25. září 2018 ve věci T-639/15 až T-666/15 a T-94/16, *Psara/Parlament*, EU:T:2018:602, bod 74 a citovaná judikatura.

vyloučení kontroly nad neefektivitou a plýtváním, demokratickou odpovědnost nebo veřejnou povahu veřejných prostředků.

39. Je třeba mít na paměti, že podmínky provedení testu nezbytnosti musí být vykládány restriktivně a že žadatel musí ve své původní žádosti uvést, proč je předání nezbytné pro konkrétní cíl ve veřejném zájmu, a uvést výslovné a konkrétní důvody. Parlamentu nelze vytýkat, že z cílů uvedených v žádosti o přístup k dokumentům a vyjádřených širokými a obecnými tvrzeními nevyvodil, že byla implicitně prokázána nezbytnost předání uvedených osobních údajů²⁰.
40. Tento závěr není nikterak zpochybněn tvrzením žalobce uvedeném v bodě 11 žaloby, dle kterého „*odůvodnění [Parlamentu], že veřejný zájem na informacích o činnosti poslanců lze lépe uspokojit na internetových stránkách Parlamentu*“, *tedy naprosto nereflkuje skutečný obsah žádosti a nereaguje na požadavek na specifické údaje, které žalobci nebyly poskytnuty.*“ Je na žalobci, aby prokázal, že předání je vhodné a přiměřené cílům sledovaným žádostí o zpřístupnění osobních údajů, aby Tribunál mohl přezkoumat jeho nezbytnost ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1725/2018²¹
41. Z toho vyplývá, že napadené rozhodnutí správně uvádí, že nezbytnost předání osobních údajů uvedených v dokumentech, o jejichž zpřístupnění se žádá, nebyla prokázána.

c) Rozdílná znění jednotlivých nařízení

42. Pokud jde o rozdílné znění českého znění ustanovení článku 8 nařízení č. 45/2001 a článku 9 nařízení č. 2018/1725, na které poukazuje bod 15 žaloby, Parlament konstatuje, že žalobce z tohoto tvrzení nevyvozuje žádný závěr. Argument, který není nijak odůvodněný, by měl být považován za nepřipustný na základě judikatury uvedené výše v bodech 22 až 24.
43. Podpůrně se Parlament dovolává judikatury, podle které nezbytnost jednotného výkladu unijního práva vylučuje, aby byl text ustanovení v případě pochybností posuzován izolovaně, a naopak vyžaduje, aby byl vykládán a uplatňován ve světle verzí v jiných úředních jazycích²².
44. Jiné jazykové verze obou nařízení však používají buď stejné výrazy (EN: „establish“, DE: „nachweisen“), nebo velmi blízká synonyma (FR: „démontrer“ a „établir“). Z toho vyplývá, že judikatura rozvinutá na základě článku 8 nařízení č. 45/2001 je použitelná v plném rozsahu v souvislosti s článkem 9 nařízení č. 2018/1725. Judikatura toto potvrzuje²³. Je na žalobci, aby prokázal vhodnost a přiměřenost zpřístupnění osobních údajů podle čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení č. 2018/1725²⁴.

d) Vyvážení zájmů

45. Pokud jde o argument související s vyvážením různých zájmů, je třeba mít na paměti, že tato fáze navazuje na fázi, kdy žalobce prokáže nezbytnost (vhodnost a přiměřenost) předání osobních údajů k dosažení specifických sledovaných cílů veřejného zájmu, a závisí na této fázi. V této fázi Parlament ověřuje, zda není důvod se domnívat, že mohou

²⁰ Výše uvedený rozsudek *Psara*, body 75 a 76 a citovaná judikatura.

²¹ Výše uvedený rozsudek *Psara*, bod 92 a citovaná judikatura.

²² Rozsudek ze dne 29. září 1999 ve věci T-68/97, *Neumann a Neumann-Schölles / Komise*, EU:T:1999:238, bod 79 a citovaná judikatura.

²³ Viz například rozsudek ze dne 8. května 2024 ve věci T-375/22, *Izuzquiza*, EU:T:2024:296, nebo výše uvedený rozsudek *Saure*.

²⁴ Výše uvedený rozsudek *Izuzquiza*, bod 40.

být poškozeny oprávněné zájmy subjektu údajů, a pokud ano, prokazatelně zváží různé protichůdné zájmy a zhodnotí přiměřenost předání požadovaných osobních údajů²⁵. Z toho vyplývá, že Parlament musí nejprve posoudit, zda argumenty, které žadatel uvedl, prokazují nezbytnost předání osobních údajů ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení č. 2018/1725, a poté zvážit dotčené zájmy.

46. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, podle Parlamentu žalobce nezbytnost předání neprokázal. Proto nemohl přistoupit ke zvážení zájmu subjektu údajů podle čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení č. 2018/1725 a příslušné judikatury. Kritiku vznesenou žalobcem v bodu 16 žaloby, podle které „*Evropský parlament [...] zvážení [...] dvou protichůdných zájmů vykonal nepřiměřeně nebo dokonce vůbec*“²⁶, je tedy třeba odmítnout jako zčásti neúčinnou, nebo neopodstatněnou.
47. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že první žalobní důvod musí být zamítnut jako neopodstatněný.

2. Druhý žalobní důvod vycházející z údajné absence řádného odůvodnění porušení soukromí a ochrany osobních údajů

48. V bodech 19 až 26 žaloby žalobce kritizuje Parlament za porušení povinnosti uvést odůvodnění, jak stanoví čl. 7 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1049/2001, a povinnosti orgánů Unie poskytovat jasná a přezkoumatelná odůvodnění svých rozhodnutí dle článku 41 Listiny základních práv Evropské unie. Konkrétněji se žalobce domnívá, že Parlament nevysvětlil, jak by zveřejnění osobních údajů konkrétně a skutečně mohlo porušit soukromí a osobnost subjektů údajů. Toto riziko, které je podle žalobce zcela nezávislé na výsledku ověření nezbytnosti předání údajů, nemůže být čistě hypotetické (bod 21 žaloby). Navíc je v bodu 24 žaloby Parlamentu vytýkáno, že neuvedl méně invazivní prostředky, které by umožnily dosáhnout cílů předání uvedených žalobcem a které by byly konkrétní a vycházely z reálného základu. Konečně v bodech 25 a 26 žaloby žalobce uvádí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neprokazuje, že předání osobních údajů poslanců je nepřiměřené v tom smyslu, že by mohlo vést k neoprávněnému zásahu do jejich soukromí a bylo by nezbytné provést test proporcionality, v němž by se zvažoval veřejný zájem na transparentnosti na jedné straně a ochrana osobních údajů subjektů údajů na druhé straně.
49. Parlament v první řadě poukazuje na to, že v napadeném rozhodnutí jsou jasně uvedeny důvody úplného i částečného zamítnutí přístupu ke konkrétním dokumentům. Je v něm výslovně uvedeno, že zamítnutí vychází z čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení 1049/2001 a čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení č. 2018/1725, neboť uvedené dokumenty obsahují osobní údaje, u kterých nebyla prokázána nezbytnost předání. Toto vysvětlení je v souladu s článkem 8 nařízení č. 1049/2001. Parlament uvádí, že článek 7 nařízení č. 1049/2001 se nepoužije na zpracování potvrzujících žádostí, a je proto neúčinný, pokud jde o napadené rozhodnutí.
50. Skutečnost, že žalobce kritizuje toto odůvodnění ve své žalobě v rámci prvního žalobního důvodu, potvrzuje, že správně porozuměl odůvodnění napadeného rozhodnutí a že toto rozhodnutí je v souladu s ustálenou judikaturou, podle které musí být odůvodnění přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy

²⁵ Výše uvedený rozsudek *Saure*, bod 26 a citovaná judikatura.

²⁶ Ačkoli v bodu 16 žaloby nejsou jasně vysvětleny oba dovolávané zájmy, z ostatních částí žaloby vyplývá, že Parlament měl podle žaloby zvážit zájem transparentnosti a zájem subjektu údajů (viz bod 8 poslední věta a bod 15 odst. 7 žaloby).

orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud je mohl přezkoumat²⁷.

51. Judikatura ostatně nevyžaduje, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast²⁸.
52. Parlament je dále toho názoru, že žalobce ve svém druhém žalobním důvodu kritizuje v podstatě spíše údajně nesprávné uplatňování nařízení č. 1049/2001 a nařízení č. 2018/1725 než nedostatečné odůvodnění.
53. Podle judikatury povinnost uvést odůvodnění stanovená v článku 296 SFEU je podstatnou formální náležitostí, kterou je třeba odlišovat od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která zapadá do rámce meritorní legality sporného aktu. Výtky a argumenty směřující ke zpochybnění opodstatněnosti aktu jsou tudíž v rámci žalobního důvodu vycházejícího z neexistence nebo nedostatečnosti odůvodnění irelevantní²⁹.
54. Pokud se žalobce odvolává na údajné opomenutí Parlamentu vysvětlit, v čem by mohlo zveřejnění údajů konkrétně a skutečně porušovat soukromí a osobnost subjektů údajů, údajné opomenutí uvést konkrétní méně invazivní prostředky, které vycházejí z reálného základu a umožnily by dosáhnout uvedených cílů, a údajné opomenutí provést test proporcionality a zvážit veřejný zájem transparentnosti na jedné straně a ochranu osobních údajů subjektů údajů na druhé straně, uvádí argumenty, které vycházejí z meritorní legality napadeného aktu a netýkají se odůvodnění. Tyto argumenty jsou v rámci žalobního důvodu týkajícího se odůvodnění irelevantní³⁰.
55. Dále Parlament připomíná, že z judikatury citované v bodech 33 až 34 a 45 výše jasně vyplývá, že je na žadateli, aby prokázal nezbytnost předání osobních údajů. Tato povinnost zahrnuje vysvětlení konkrétních prostředků, které jsou k dispozici, a analýzu účinků a dopadů jednotlivých opatření, která by mohla být přijata za účelem dosažení uvedených cílů³¹. Vzhledem k tomu, že Parlament neměl prokázat nezbytnost předání ani zvážit zájmy subjektů údajů, neměl ani povinnost poskytnout odpovídající odůvodnění.
56. V každém případě, pokud jde o údajné opomenutí splnit povinnost prokázat konkrétní a skutečné riziko pro ochranu osobních údajů, Parlament uvádí, že rozsudek ve věci *Dennekamp*³², který žalobce v bodu 20 žaloby cituje, je jednoznačný v tom, že „čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 ukládá orgánům povinnost, aby posoudily nebezpečí porušení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce prostřednictvím nařízení [č. 2018/1725] a omezení a hranic při zacházení s osobními údaji, které ukládá, zejména na základě jeho čl. [9 odst. 1] písm. b), nepřímou vyžaduje, aby žadatel jedním nebo několika výslovnými a legitimními odůvodněními prokázal nezbytnost předání osobních údajů obsažených v dokumentech, k nimž požaduje přístup“³³. Z toho vyplývá za prvé to,

²⁷ Rozsudek ze dne 2. dubna 1998 ve věci C-367/95 P, *Komise / Sytraval a Brink's France*, EU:C:1998:154, bod 63.

²⁸ Výše uvedený rozsudek ve věci *Komise / Sytraval a Brink's France*, bod 63.

²⁹ Rozsudek ze dne 18. června 2015 ve věci C-535/14 P, *Ipatau / Rada*, EU:C:2015:407, bod 37.

³⁰ Výše uvedený rozsudek *Ipatau*, bod 37.

³¹ Je nutné připomenout, že ochrana soukromí a osobnosti jednotlivce se nevztahuje na celý dokument. Parlament poskytl částečný přístup, což dokládá, že Parlament provedl konkrétní analýzu každého jednotlivého dokumentu a vycházel z okolností jednotlivých dokumentů.

³² Výše uvedený rozsudek *Dennekamp*, body 39-39, 53 a 59.

³³ Výše uvedený rozsudek *Dennekamp*, bod 53.

že přezkum ohrožení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce se musí provádět prostřednictvím nařízení č. 2018/1725, přičemž se uplatní omezení a hranice při zacházení s osobními údaji, které ukládá. Za druhé z toho lze vyvodit, že nesoulad předání údajů s nařízením č. 2018/1725, a zejména porušení podmínky nezbytnosti, představují naprosto konkrétní a zcela skutečné ohrožení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001.

57. Vzhledem k tomu, že zpřístupnění dokumentů obsahujících osobní údaje, které by nebylo v souladu s nařízením č. 2018/1725, a zejména nesplnění podmínky nezbytnosti předání, představují samy o sobě konkrétní a skutečné riziko pro ochranu soukromí a osobnosti subjektu údajů³⁴, vyvrací Parlament také argument žalobce (bod 23 žaloby), podle kterého zjišťování, zda mohou být osobní údaje po jejich zpřístupnění případně zneužity, musí předcházet použití výjimky podle čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001.
58. Tento žalobní důvod by proto měl být zamítnut.

V. K NÁKLADŮM ŘÍZENÍ

59. Pokud jde o žádost žalobce, aby Parlamentu byla uložena náhrada nákladů řízení, podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu „[ú]častníku řízení, který neměl úspěch ve věci, se uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval“. Vzhledem k tomu, že podle názoru Parlamentu je třeba tuto žalobu zamítnout, je třeba uložit žalobci náhradu nákladů tohoto řízení.

³⁴ Je třeba připomenout, že přístup k dokumentům se poskytuje *erga omnes* a na neomezenou dobu, což Parlamentu neumožňuje zabránit tomu, aby byl dokument předán dalším osobám a komukoli tak bylo umožněno mít přístup k předaným osobním údajům. Zpřístupněné dokumenty se mimo jiné automaticky zveřejňují ve veřejném rejstříku dokumentů Parlamentu, který je veřejnosti k dispozici na jeho webových stránkách. Z toho vyplývá, že Parlament se mohl správně domnívat, že zpřístupnění osobních údajů, které by nebylo v souladu s nařízením č. 2018/1725, představuje skutečný zásah do soukromí subjektů údajů.

VI. ZÁVĚRY

60. S přihlédnutím ke všem těmto úvahám Evropský parlament navrhuje, aby Tribunál:

- žalobu zamítl;
- uložil žalobci (Kverulant.org o.p.s.) náhradu nákladů řízení.

paní Marta WINDISCH paní Olga HRSTKOVÁ ŠOLCOVÁ pan Simonas TOLIUŠIS

zmocněnci Evropského
parlamentu

SEZNAM PŘÍLOH

Č.	Popis přílohy	Čísla stránek první a poslední stránky každé přílohy	Odkaz na stránku a číslo odstavce v žalobní odpovědi
B.1	Doporučený dopis generálního tajemníka ze dne 21. června 2024, ref. č. D 305239, který adresát převzal dne 26. června 2024	1–5	str. 4, § 8